

DESIRE®

A romantic couple in formal attire. The man is wearing a blue suit and a black tie, and the woman is wearing a red dress. They are standing in a room with a chandelier and a Christmas tree in the background. The man is looking at the woman, and she is looking at him. They are standing close together, and the woman is holding the man's tie.

Karen Boothová
Budou Vánoce!

 HARLEQUIN®
TM

KAREN BOOTHOVÁ

BUDOU VÁNOCE!

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

ano, je to tak. Budou Vánoce! Nejen že se tak jmenuje jedna moje prosincová kniha, ale vánoční tématice se prostě v prosinci nelze vyhnout. A vlastně proč taky. Vždyť Vánoce jsou časem lásky, ať chceme nebo ne, dotýkají se nás přehluboce. Ať již na ně pohlížíme optikou křesťanství, kdy se z lásky rodí Mesiáš, nebo optikou novodobějších tradic, Vánoce jsou časem, kdy chceme být nablízku těm, které milujeme. A všichni již dávno víme, že nezáleží na množství nebo ceně dárků, ale na tom, že na sebe navzájem myslíme. Proto i já přicházím s příběhy, které jsou rámované Vánocemi a vánoční atmosférou, a věřím, že Vám prosincový čas krásně zpříjemní.

Přeju Vám šťastné a poklidné Vánoce!

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

BUDOU VÁNOCE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
All He Wants for Christmas

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8550-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8551-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8552-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Andrew Sterling už skoro zapomněl, jak příjemně může být v listopadu v San Diegu. Jak sestupoval ze schůdků svojí cesty, lehký větřík mu rozčuchal vlasy a pořádná dávka kalifornského slunce mu zahřála tvář. Kdyby měl hádat, řekl by, že je dnes určitě přinejmenším dvacet stupňů. Právý opak jeho seattleského domova, kde kolem Dne díkůvzdání každý den prší a je zima, která zalézá do kostí a zařezává se i do psychiky. Vše se zlepšilo až hodně dlouho po Vánocích. V San Diegu v tomto ročním období je určitě mnohem příjemněji. Tohle město ale pro Andrewa bylo až příliš plné nešťastných vzpomínek, rozvrácených snů, ztracené lásky, poničené loajality. Na konci toho všeho byl naprostý konec vztahu dvou bratří. Věděl tedy, že tu nezůstane dlouho, ať bude počasí sebelepší.

Teď byli navíc s bratrem rozdělení navždycky, a to Andrewa trápilo ze všeho nejvíc. Svůj vztah už nikdy nenapraví, protože Johnathon je mrtvý; jeho život vyhasl před třemi měsíci v příliš mladém věku v jedenačtyřiceti letech. Došlo ke hloupé nehodě, kdy jeho bratr dostal ránu golfovým míčkem přímo do spánku. Nebyl čas na rozloučení, i když... I kdyby byl, nešlo by o snadný rozhovor. Museli by si toho říct

spoustu a ještě za víc věcí se omluvit, což by se mohlo stát jedině v případě, že by se dokázali povznést nad svou nevraživost.

Andrew a Johnathon spolu nemluvili už přes rok. A co bylo horší, Andrew chystal plán, jak poškodit nebo přímo zničit Johnathonovo podnikání, Sterling Enterprises. Měl všechny důvody postupovat potají, ale na tom už teď nezáleželo. Johnathon je pryč a Andrew věděl, že ten plán, který uvedl do chodu, musí zastavit. Že musí zneškodnit bombu, kterou sám nastražil. Naneštěstí tady byl ještě někdo další, kdo chtěl zapálit doutnák: Andrewův spojenec, muž, kterého znal jako Victora. Victor se během obchodu s Johnathonem v hodnotě mnoha milionů dostal na špatný konec smlouvy a rozhodně to nebyl typ, který by něco takového odpustil a zapomenul. Andrew chtěl s plánem pomsty skončit kvůli pocitům viny a lítosti, ale Victor netrpěl rodinnou loajalitou ani přebytkem svědomí. Victor byl nelítostný. Bylo jasné, že pokud nebude mít svou pomstu, udělá vše, aby zničil celý Johnathonův odkaz. Právě proto se Andrew vydal do města, které jinak už nemohl ani vystát.

Teď vykročil po asfaltu k SUV, které na něj čekalo v Gray Municipal na přistávacím pruhu, který ležel tak daleko na jihu San Diega, že byl téměř v Mexiku. Nikdo by nečekal, že Andrew přistane právě tady, na tak odlehlém a nehezkém místě. Blíž městu byl přinejmenším tucet letišť s lepším vybavením a daleko luxusnějšími hangáry, on chtěl ale proklouznout do San Diega nepozorovaně, protože věděl, že tak bude mít největší šanci Victorovu hru zastavit.

Ke starému pětihvězdičkovému hotelu US Grand Hotel to byla asi půlhodina jízdy, ale Andrew se nechal vysadit před hlavním vchodem. Nechal se

zavézt do podzemních garáží a použil vchod rezervovaný pro politiky a prezidenty. Andrew nebyl sice ani jedno z toho, ale šlo o jeho bezpečnost a měl peníze, které mu umožňovaly zvláštní zacházení.

On a jeden z jeho bodyguardů, Pietro, vyjeli výtahem do prezidentského apartmá. Bylo snad až příliš luxusní, s nádhernými obloukovými okny, vysokým stropem a vkusným zařízením, ale Andrew neměl v úmyslu kochat se jeho krásou. Pietro si rychle prohlédl a zkontroloval obytný prostor, pak zamířil na kontrolu druhého podlaží, kde se nacházela ložnice a koupelna. Andrew mezitím chodil sem a tam po místnosti. Chtěl se co nejdříve dát do práce, diskrétně zjistit, k čemu se Victor chystá a spustit svůj protiplán.

„Nahore je taky všechno v pořádku,“ řekl Pietro. „Chcete, abych šel zkontrolovat paní Sterlingovou?“

„Ano, ale nenápadně, prosím tě. Ještě o ničem neví.“

Andrew těžce polkl, když pomyslel na Mirandu, vdovu po jeho bratrovi. Právě ona hrála hlavní roli v jeho rozhodnutí zastavit ničivé plány proti Sterling Enterprises. Až na to, že o tom nevěděla. Andrew se za ní zastavil dva týdny po té nešťastné události, a ta návštěva vůbec neproběhla tak, jak čekal. Měla všechny důvody se na něj zlobit, poslat ho pryč. Andrew nestihl přijet na bratrův pohřeb, byl příliš v šoku z laviny různorodých emocí, které se v něm po bratrově náhlé smrti vzedmuly. Miranda však byla vstřícná a pozvala ho domů. Ne, že by pro ni bylo všechno smazáno. Řekla mu naprosto jasně, že jí jeho nepřítomnost na obřadu zabořila. Andrew se jí pokusil vše vysvětlit, ale bylo to obtížné.

A pak Miranda udělala něco, co pro něj udělalo v jeho životě jen velmi málo lidí: odpustila mu.

Jakmile se vzduch mezi nimi vyčistil, strávila s ním spoustu času, vyprávěla mu o svém životě s Johnathonem, a co bylo nejdůležitější, pověděla mu o tom, že čeká jeho dítě, o kterém se jeho bratr dozvěděl prakticky na smrtelné posteli.

Andrew vnitřně odmítl příliš naleštěnou verzi svého bratra, kterou mu Miranda ve svém vyprávění nabídla. Johnathon byl vždycky mistrem ve vytváření vlastní reality, křivil skutečnost tak, aby nikdy za nic nenesl vinu, aby nikdy zodpovědnost neležela na jeho bedrech. Ale přesto Andrew pozorně naslouchal, když Miranda zvažovala svou budoucnost, tu, v níž její dítě nikdy nepozná svého otce. Tato část rozhovoru na Andrewovi ulpěla jako žvýkačka na botě. Když bylo načase odejít, Miranda ho objala, políbila ho na tvář a mluvila o něm jako o své rodině. Položila si ruku na břicho a řekla mu, že doufá, že to dítě se stane součástí jeho života. I teď, více než po dvou měsících, ho ten zážitek pronásledoval. Vždycky si uvědomoval, že rodina je důležitá, ale nikdy to doopravdy *necítil*. Ne takhle. A právě kvůli této nové zkušenosti změnil své rozhodnutí. Okamžitě se vrátil do Seattlu a řekl Victorovi, že s plánem uškodit Sterling Enterprises je konec. Johnathon je pryč a jakákoli pomsta, která by měla být uvedena v čin, je už jen jeho. Přišel s plánem zamezit Sterling Enterprises výhru konkurzu na jeden určitý projekt v San Diegu: renovaci přímořské oblasti zvané Přístavní promenáda, velkého veřejného prostranství přímo v zálivu. Andrew si tento projekt vybral z velmi osobních důvodů a byl si jistý tím, že Johnathon taky. Bylo to totiž místo, kde se napsala obzvláště bolestná kapitola rivality obou bratrů, a to v den, kdy Andrew stál opuštěný u oltáře, nebo přesněji řečeno ve svatební kapli přímo na Přístavní promenádě.

„Určitě mi dej vědět, kdybys narazil na něco neobvyklého,“ řekl Andrew Pietrovi a přiměl se setřást nepříjemné vzpomínky.

„Samozřejmě, pane.“

„Byl bych rád, kdybys s týmem dál sledoval Victorův dům tady v San Diegu, jeho obvyklé cesty a taky letiště. Kdyby se objevil, upozorni mě.“

„Budete první, kdo se o tom dozví, pane Sterlingu.“

Andrew vyprovodil Pietra ke dveřím a zamkl za ním. Pak vytáhl telefon a zavolal ženě jménem Sandy. Ta hrála hlavní roli jako nasazená osoba přímo uvnitř Sterling Enterprises, která měla pomoci se zničením celého projektu na obnovu Přístavní promenády. Když ji Andrew požádal, aby se svými aktivitami přestala, okamžitě souhlasila, ale pak ji Victor nalákal příslibem velkého množství peněz, takže se zase dala do práce. Andrew nikdy neměl pocit, že je Sandy člověkem, který se stará jen o peníze, ale očividně to tak bylo. Teď se mu bohužel podařilo dovolat jen do její hlasové schránky. „Sandy, tady je Andrew. Už toho mám dost. Nebereš mi telefony a Victor taky ne. Musíme tohle šílenství zastavit. Jsem ochoten vyjednávat o tom, že ho vyplatím a že odkoupím tvou smlouvu, ale to se nám nepodaří, pokud mi nezavoláš zpět.“ Nerad dával ultimáta, ale teď měl pocit, že je potřeba nastolit v této hře aspoň několik jasných pravidel. „Chci se ujistit, že vy dva nehodláte podniknout něco proti Mirandě Sterlingové. Pokud jí někdo z vás zkříví vlas na hlavě, všechny domluvy padají. Tady jde o byznys. O nic jiného.“

Ukončil hovor a chvíli hleděl na svůj telefon. Přemýšlel. Odpolední slunce vykreslovalo na podlaze zlaté skvrny a jemu začalo prudce bušit srdce. Snad zrovna neudělal hroznou chybu, když dal najevo, že

pro něj Miranda něco znamená! Klesl na pohovku a prohrábl si vlasy rukama. Všechno bude v pořádku. Musí být! Pietro a jeho tým hlídají Mirandu i její dům. Určitě bude v bezpečí, a jemu se zatím ten problém podaří vyřešit. A pak se začne soustředit na to, aby posílil vztah s ní i s jejím dítětem. Doufal, že mu to pomůže, aby se vyrovnal s Johnathonovou smrtí, se smrtí bratra, kterého miloval i nenáviděl. Doufal, že mu to pomůže, aby mohl celou tuhle nešťastnou historii jednou provždy pohřbít. Zrovna teď mu ale připadalo, že na něj minulost útočí ze všech stran a plnou rychlostí, jako by ho chtěla zničit. A to nehodlal dovolit.

Po dlouhém dni, který Miranda Sterlingová strávila ve své firmě, která se zabývala tvorbou interiérů, byla konečně skoro doma. Pomalu přijížděla ve svém Range Roveru čtvrtí La Jolla a soustředila se na fantazii, k níž se upínala už několik hodin: na velkou mísu raviol s humrem, které jí uvaří její osobní šéfkuchař, a pak na bublinkovou koupel v obrovské vaně. Těhotenství má svá privilegia a ona hodlala využít každé z nich.

Když zabočila na příjezdovou cestu, zazvonil jí telefon, volala Tara Sterlingová. Tara byla kamarádka a obchodní partnerka a také první manželka Johnathona, Mirandina nedávno zemřelého manžela. Tara a Miranda měly rozhodující podíl ve Sterling Enterprises společně s Astrid, Johnathonovou druhou ženou. Johnathon ve své poslední vůli odkázal podíl všem svým třem ženám. Bylo jasné, že tímto činem chtěl ukázat, jak moc je všechny miloval. Johnathon vždycky trochu inklinoval k... teatrálnosti. „Ahoj Taro. Zrovna jsem přijela domů. Je to důležité, nebo si můžeme promluvit později? Mám hlad

jako vlk a už se nemůžu dočkat, až shodím ty mučící boty.“ Miranda zabočila na první místo své garáže pro čtyři vozy a vypnula motor.

„Jsme zrovna s Astrid na cestě k tobě domů. Musíme si promluvit o Andrewovi.“

Mirandě se vůbec nezamlouvalo, že je pořád vtahovaná do záležitostí kolem Sterling Enterprises. Všichni do jednoho tam byli přesvědčení, že Andrew, Johnathonův bratr, má nějakým způsobem na tuto firmu políčeno. Miranda si to nemyslela. Ano, Andrew a Johnathon byli celý život velcí rivalové, ale Andrew jí nepřipadal ani zdaleka takový darebák, jak jí ho lidé vykreslovali. „Proč teď? Už jsme o tom přece mluvily. Mám o té vaší teorii vážné pochybnosti. Opravdu si myslíte, že on je důvodem, proč nastalo kolem projektu Přístavní promenády tolik problémů?“

„Ano. Já si to myslím a jsme s Astrid už skoro u tebe. Promluvíme si, až přijdeme.“

Mirandě se nelíbilo, že se Tara a Astrid pozvaly k ní na návštěvu takhle narychlo. Byla to jen další známka toho, že prakticky všichni věděli, že nemá kromě práce a dítěte, které bylo na cestě, žádný soukromý život. Na druhé straně byla ráda s lidmi a Tara i Astrid byly skutečné přítelkyně, i když jejich sestersví bylo zvláštního druhu. „Doufám, že máte rády humrové ravioly.“

„Děláš si legraci? Já osobně je miluju.“

Miranda vešla do domu. Ještě si nezvykla na to, jak velký a prázdný je po Johnathonově smrti. Skoro osm tisíc metrů čtverečních bylo příliš i pro dva lidi, natožpak pro jednoho. Nedokázala se ale přimět k tomu, aby se s jejich domovem rozloučila. Nejen, že z něj byl dechberoucí výhled na Pacifik, ale Miranda se osobně vložila do návržení každého centimetru

jeho interiéru. Tento dům přinášel Mirandě útěchu v největších hlubinách jejího žalu, a kdykoli se dívala do budoucnosti třeba ke Dni díkůvzdání nebo k Vánocům, dodával jí odvalu a občas dokonce i jistý optimismus. A pak tu byl samozřejmě očekávaný příchod jejího dítěte.

Miranda naložila tři porce humrových raviol do trouby. Byla ráda, že ji napadlo požádat svého šéfkuchaře, aby jich navařil spoustu. Tara a Astrid přijely o pár minut později. „Pojďte dál,“ pozvala je Miranda, když vstoupily do chodby.

Tara se svým novým blond střihem a odhodlaným krokem vykročila do domu, následovaná Astrid, vílím stvořením, přirozenou kráskou a bývalou modelkou. Když Miranda zavírala dveře, uvědomila si, že je z nich nejmenší, navíc si zula boty na podpatku, zatímco Tara i Astrid měly na nohou jehly. Miranda nebyla žádný trpaslík, ale teď se nad ní obě ženy doslova tyčily.

V pokoji se k ní obrátily a Astrid ji vřele objala. „Jak se cítíš? Je všechno v pořádku?“ Astrid vzdycy projevovala obrovské nadšení z jejího těhotenství, ačkoli s Johnathonem prožila bezdětné manželství kvůli její neplodnosti. Teď, když byla zasnoubená s Mirandiným bratrem Clayem, Miranda uvažovala, jestli podstoupí oplodnění in vitro, nebo jestli se spíš ponoří do role matky pro Clayovu dceru Delii.

„Celou dobu mám hrozný hlad.“ Miranda mávla rukou přes pokoj směrem ke kuchyni, kam je už zvala i vůně raviol. „Naštěstí se můžeme během patnácti minut posadit ke stolu. Můžu vám nabídnout sklenku Chablis?“ Miranda vytáhla láhev z chladicí skříně zabudované v kuchyňském ostrově.

„Moc ráda si dám,“ odpověděla Astrid a posadila se na barovou stoličku.

„Já taky. Ale vážně si chci hned promluvit o té situaci s Andrewem,“ dodala Tara a posadila se vedle Astrid.

Miranda otevřela víno. „Fajn. Tak mluvte.“

„Je zase tady. Mám kamarádku, která ho viděla v Grandu ve městě. Mám pocit, že si nemůžeme dovolit sedět a čekat na to, co zkusí příště,“ promluvila Tara naléhavě. Pak připomněla Mirandě všechny problémy, za které byl podle jejich názoru s Astrid zodpovědný včetně toho, že měl někoho přímo na místě, kdo rozsával o celém projektu negativní a nesprávné informace. „Musíme přejít do útoku.“

Miranda nalila dvě sklenky vína a bojovala s frustrací, kterou cítila. Když Andrew pár týdnů po Johnathonově smrti přijel do San Diega, strávila s ním nějaký čas. Bylo jí sice jasné, že není dokonalý, ale rozhodně si nemyslela, že je zosobněním zla, jak o tom byli přesvědčení všichni ostatní. „Nechápu, co s tím mám já společného. Vždyť dokonce ani pro Sterling nepracuju.“

„Proto jsi právě pro nás ta nejlepší osoba. Vůbec tě nebude podezírat,“ řekla Tara.

„Kromě toho s ním máš nejlepší vztah. My ho moc dobře neznáme,“ dodala Astrid.

Miranda Andrewa zase tak dobře neznala, to ale ani jedna z žen, protože Andrew nebyl během tří Johnathonových manželství vůbec součástí bratřova života. Miranda s ním ale měla nejčerstvější zkušenost a vždycky si o sobě myslela, že dokáže dost dobře odhadnout charakter lidí. Měla pocit, že musí Andrewovo jméno očistit. „Co máte v plánu?“

„Zavolej mu a sejdí se s ním. Zkus zjistit, co má za lubem.“

„Řekl mi, že se mi ozve, když se sem vrátí,“ odpověděla Miranda. „Neudělal to. Možná k tomu má

nějaký důvod, možná mě nechce vidět.“ Nebyla si jistá, proč se jí při tom předpokladu sevřelo srdce.

„Anebo zrovna dokončuje svůj plán. Město vyhlásí vítěze projektu Přístavní promenády během několika týdnů. Pokud se do toho snaží zasahovat, musí jednat teď.“

Miranda potřásla hlavou. „Zbláznily jste se. Vážně si to nemyslím.“

„Možná si to nechceš připustit,“ podotkla Astrid a pohládla svou přítelkyni po paži. „Taky jsem tomu nechtěla věřit, ale všechny důkazy míří jeho směrem. Víím, že je to těžké. Je živoucí spojnicí mezi námi a mužem, kterého jsme všechny milovaly.“

Miranda se zhluboka nadechla. Pokud šlo o ni, přesně to bylo důvodem, proč o Andrewově zapojení do něčeho nekalého ohledně Sterling Enterprises pochybovala. Není ale příliš naivní? Johnathon jí několikrát vyprávěl celé příběhy o špatných věcech, kterých se Andrew dopustil. O jeho pomstychtivosti, dokonce krutosti. Miranda byla pochopitelně přesvědčená o tom, že Johnathon na tyto činy, pokud byly skutečné, reagoval stejně. Nebyl typem muže, který by nechal ránu bez odpovědi. Teď si byla prakticky jistá, že je Andrew nevinný, ale chtěla svou jistotu něčím podložit. Také si samozřejmě přála, aby její dítě znalo co nejlíc členů rodiny. Miranda ani její bratr Clay si svého otce nepamatovali. Svou dceru nemůže ušetřit stejné bolesti, ale možná jí pomůže, když bude mít blízký vztah aspoň se svým strýcem.

„Dobře. Zavolám mu.“

„Vážně?“ Bylo jasné, že Tara zřejmě očekávala, že ji budou muset přemlouvát daleko déle.

„Ano. Ráda bych, aby tohle všechno bylo co nejdřív za námi, abychom se mohly všechny pohnout kupředu.“

Miranda vzala do ruky telefon a fukla na Andrewovo jméno.

Vzal hovor po dvou zazvoněních. „Mirando?“

Mirandě při zvuku Andrewova hlasu přejely po zádech lehké vlnky. Usoudila, že si s ní asi pohrávají těhotenské hormony. Obrátila se k Taře a Astrid zády a šla na opačnou stranu kuchyně. „Andrew, ahoj. Jak se máš?“

„Dobře, děkuju. A ty? To je mi překvapení.“ Jeho hlas byl vřelý a uklidňující, skoro jako ta koupel, po níž tak prahla.

Miranda zavřela oči a stiskla si můstek nosu. Věděla, že to, co řekne, bude znít, jako by byla nějaký špeh. „Slyšela jsem, že jsi ve městě.“

Na druhé straně linky se rozhostilo takové ticho, až měla pocit, že se přerušilo spojení. „Kdo ti to řekl?“ Jeho tón byl najednou chladný a odtažitý.

Miranda věděla, že si musí vymyslet nějakou výmluvu. Nemůže mu říct, že jí tu informaci sdělily Tara a Astrid. „Mám kamarádku, která tě viděla. Je to tak trochu drbna,“ zasmála se. „Myslím, že předpokládala, že jsme si spolu něco začali.“

„Jsem tady obchodně. Měl jsem v plánu ti zavolat, kdyby mi vyšel čas.“

„Ach, jasně.“

Miranda se ohlédla na Taru a Astrid, které seděly na krajíčku židlí a visely Mirandě na rtech. Miranda se cítila pod tlakem a vůbec se jí to nelíbilo. „Jak dlouho tu budeš?“

Andrew si odkašlal. Bylo jasné, že ho svou otázkou uvedla do rozpaků. „Ne moc dlouho.“

„Nepovečeříme spolu?“ Bylo to logické pozvání, protože na jídlo momentálně myslela neustále. „Chlap přece musí někdy jíst, ne?“

„To asi ano.“